

İZMİR İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

**“KÜÇÜK ELLER
GÜÇLÜ KALEMLER”**

İZMİR İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ALİ'NİN DÜNYASI

Günümüzün en büyük sorunlarından birisi olan teknoloji bağımlılığı birçok çocuğun aslında çocukluğunu yaşayamamasına neden olmaktadır. Okuldan arta kalan zamanlarında telefonla, tabletle veya bilgisayar üzerinden oyunlar oynayarak bütün zamanını bu şekilde geçiren çocuklar, sokakta arkadaşlarıyla daha eğlenceli oyunlar oynama zevkinden mahrum kalmaktadır.

Ali'de bu teknoloji bağımlılığına maruz kalmış çocuklardan birisiydi. Dört kişilik bir ailenin en küçük üyesiydi Ali. Kendisi 10, ablası Suna ise 17 yaşındaydı. Ali'nin babası memur olduğu için zaman zaman farklı şehirlere tayin durumları oluyordu. Her gittiği şehir onun için yeni bir maceraydı. Ama son zamanlarda Ali kendisini biraz yalnız hissetmeye başlamıştı. Babası sürekli iş yoğunluğundan, yorulmaktan bahsedip Ali ile fazla ilgilenemiyordu. Ablası ise üniversite sınavlarına hazırlandığı için kardeşine ayıracak zaman bulamıyordu. Geriye sadece annesi kalmıştı. Annesi de günlük işlerinden arta kalan zamanlarda Ali'ye ancak ödevleri konusunda yardımcı olabiliyordu. Çok fazla şehir değiştirdikleri için arkadaş edinme konusunda zaman zaman sıkıntılar yaşayan Ali, artık yeni arkadaş aramak yerine uzak şehirlerdeki eski arkadaşlarıyla internet üzerinden sohbet edip, oyunlar oynayarak zamanını geçirmeye başlamıştı. Başlarda güzel gibi görünse de belirli bir zaman sonra bilgisayarla, telefonla çok zaman geçirmeye başlamıştı Ali. Okuldan gelir gelmez bilgisayarın başına oturup direk oyun oynamaya başlar, yapması gereken ödevlerini son ana bırakır hatta yemek yemeye bile annesinin zoruyla gelip olmuştur. Artık babasının yanına gelip onunla sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçmiş, ablasıyla zaman geçirme isteğini geri plana atmış, annesinden de ödevine yardım etmesi dışında bir şey istemez olmuştur. Onun için artık sanal bir dünya oluşmuştu ve orada kendince mutluydu. Zaman zaman sokakta oynayan çocukların cıvıltısını duyar ancak umursamazdı. Hatta seslerinden rahatsız olup pencereleri kapatır hale gelmişti. Ailesi de kendi hallerinden memnun olduğu için Ali'nin bu durumunu görmezden gelip, onun yaptığı bu yanlışın dönmesi adına hiçbir çözüm üretmiyorlardı. Bir yaz tatilinde ailesi, Ali'nin babasının doğup büyüdüğü ve akrabalarının olduğu köye gitmeye karar verirler. Ancak Ali bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Hemen babasına köyde internetin olup olmadığını sordu. Babası da henüz alt yapı çok gelişmediği için hatlardan kaynaklanan bağlantı sorunları yaşandığını söyledi. Bu durum Ali için çok can sıkıcı bir durumdu. Çünkü internetin olmaması demek Ali'nin bir süre oynadığı oyunlardan, kurduğu sanal arkadaşlıklardan, bilgisayarından, telefonundan uzak kalması anlamına gelmekteydi. Kısaca Ali'nin kendisine kurmuş olduğu sanal dünyasının geçici bir süreliğine de olsa yok olması demekti. Bunun farkında olan Ali gitmemek için ne kadar dirense de başarılı olamamıştı. Gitmek için yola çıkmışlardı. Morali çok bozuk olan Ali bütün yol boyunca ailesiyle tek bir kelime bile etmeden köye geldi. Köyde bir sessizlik hakimdi. Yaz ayları olduğu için herkes bahçelerinde çalışıyor, sokakta boş gezen insanlara pek rastlanmıyordu. Akrabalarının evine yerleşmişti Ali ve ailesi. Ali'nin ilk sorduğu şey internet olmuştu. Ancak aldığı cevap karşısında şok olmuştu ve canı iyice sıkılmıştı. Çünkü internet kabloları değişeceği için tam bir hafta boyunca internetin olmayacağını söylemişlerdi Ali'ye. Bu duruma çok bozulan Ali koşarak odaya gitti ve kendini yatağa attı. Bir süre tek başına odada oturduktan sonra birden bahçede futbol oynayan çocukların sesini duydu. Yavaş yavaş cama doğru ilerledi. Biraz onları izledi ve oyunun heyecanlı olduğunu fark etti. Onları izlemek Ali'nin hoşuna gitmişti ve iyice kaptırmıştı kendini oyunun heyecanına. Camdan bakıp kendilerini izleyen Ali'yi fark eden çocuklar aşağıya gelmesi için onu davet ettiler. Ali'de koşarak aşağıya inip oyuna katıldı. Futbolun ardından değişik değişik birçok oyunlar oynadılar. En son saklambaç oynayan çocuklar havanın kararmasıyla evlerine dağıldılar. Ali'de yukarı çıkıp yemek yedikten sonra uzun bir süre sonra ailesi ve akrabalarıyla zaman geçirdi. Edilen sohbet, kendisine gösterilen ilgi hoşuna gitmişti ki yüzü gülüyordu. Ali'nin kurduğu sanal dünya aklının ucundan bile geçmiyordu o anlar. Bir an önce sabah olmasını ve bugün oyunlar oynadığı arkadaşlarıyla tekrar buluşmayı istiyordu. Bunun hayaliyle girmişti yatağına ve dalmıştı uykuya. Sabah kuş cıvıltıları, horoz sesleriyle gözünü açmıştı. Parlayan güneşin ışıltısı neşe vermişti Ali'ye. Uzun zamandır ilk defa böyle

mutluydu. Çünkü sanal dünyasında bu güzelliklerden epey mahrum bırakmıştı kendini. Kahvaltı için bahçeye çıkmıştı. Onu bir sürpriz bekliyordu. Bahçeden taze taze domates, salatalık toplamak için babası Ali'yi yanına çağırırdı. Hatta beraber kümese girip yumurta bile topladılar. Bu durum Ali'nin iyice hoşuna gitmeye başlamıştı. Hemen kahvaltıya oturdular. Ali aceleyle kahvaltısını yaptı ve hemen sokağa çıktı. Akşama kadar yeni edindiği arkadaşlarıyla oyunlar oynadı. İnternetin olmadığı hiç aklına bile gelmiyordu, Ali artık bütün gün arkadaşlarıyla oyunlar oynar, akşamları aile sohbetlerine katılır olmuştu. Bu durumun farkında olan ailesi de çok mutlu oluyordu durumdan. Ali'nin böylesine mutlu olduğunu gören anne ve babası kendilerini sorgulamaya başladı. Aslında Ali'nin onlardan uzaklaşıp kendine ayrı bir dünya kurduğunun, Ali'yi ne kadar yalnız bıraktıklarının, bu duruma gelmesinde kendilerinin de payı olduğunun farkına varmışlardı. Çünkü çocuklarıyla zaman geçirmek yerine kendileri de telefonla, televizyonla zaman geçirmeyi tercih ediyorlardı. Çocuklarının yalnızlığını internetten edindiği arkadaşlarıyla doldurmasına göz yumuyorlardı. Artık tatilin sonuna gelinmiş ve eve dönüş vakti gelmişti. Gelirken zorla gelen, hatta gelmemek için çok direnen Ali bu sefer de bu köyü, arkadaşlarını ve onlarla oynadığı oyunları bırakıp eve dönmek için direniyordu. Ancak mecburen eve dönmüşlerdi. Artık akşam olduğunda ailecek birlikte oturup sohbet eden, şakalar yapan Ali ve ailesi bir başka mutluydu. Sabah olduğunda çocukların sesini duyan Ali bu kez camı kapatmak yerine koşarak aşağıya inmiş, oyun oynayan çocuklara selam vererek onlarla tanışmak istemişti. Çocukların arasına karışan Ali akşama kadar oyunlar oynayıp, hava kararınca eve gelir olmuştu. Eve geldikten sonra duşunu alıp direkt ailesinin yanına gelen Ali'nin aklına ne telefon, ne bilgisayar, ne de bilgisayarda oynadığı oyunlar geliyordu. Ali'nin babası oğluyla daha fazla sohbet edip onu mutlu ediyor, ablası boş zamanlarında kardeşiyle zaman geçirip onun sanal alemde uzaklaşmasına yardımcı oluyordu. Ali'de aslında gerçek arkadaşlarıyla sokakta yüz yüze sohbet etmenin, oyunlar oynamanın ne kadar zevkli olduğunu tekrardan hatırlamış oldu. Aslında Ali çocuk olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu tekrar görüp anlamış oldu.

Günümüzde çocukların teknolojik aletlere, sanal dünyaya kapılıp gitmesine, yalnızlaşmasına engel olacak en büyük etken ailedir. Çocukları yalnızlığa mahkum etmek yerine onlarla ne kadar çok ve güzel zaman geçirirlerse, ne kadar çok sohbet edip onlara doğruyu yanlışını anlatırlarsa onlarda teknolojiyi gerektirdiği kadar, doğru zaman ve doğru yerde amacına uygun bir şekilde kullanır. Böylelikle bilinçli ve yalnızlaşmamış bireyler yetişmiş olur.

DORUK OCAK (7-H)

OKUMAK GÜZELDİR

Yıllar öncesinde birbiri ile çok samimi olan, okulda ve okul dışında birlikte zaman geçirmeyi çok seven Ali ve Mehmet adında iki yakın arkadaş varmış. Okulda aynı sınıfta olan, aynı sırayı paylaşan bu iki arkadaş derslerinde başarı olarak birbirinden biraz farklıymış.

Ali boş zamanlarını ders çalışarak değerlendiren, kitap okumayı seven öğrenci rolündeyken; Mehmet ise Ali'ye göre biraz daha haylazlığı seven, boş vakitlerinde futbol oynayıp genellikle dışarıda vakit geçirmeyi seven bir çocuk rolündeymiş. Tabii hal böyle olunca sınav zamanları gelip çattığında her gün düzenli olarak ders tekrarlarını yapan, sınava önceden güzelce hazırlanıp giren Ali, sadece sınav haftası ders çalışmaya başlayan Mehmet'e göre her zaman çok daha yüksek notlar alıyordu. Zaman zaman Ali Mehmet'e uyarılarda bulursa da Mehmet Ali'nin uyarılarına pek de kulak asmıyordu. İlkokul

ve ortaokul zamanları bu şekilde devam ederken artık lise sınavlarına hazırlanma vakti gelmişti. Ortaokulun son senesinde Ali sınava yönelik çalışmalar yaparken Mehmet ise aynı düzende ve rahatlıkla devam ediyordu. Sınav zamanı gelmişti Ali ve Mehmet sınavlarına girmişlerdi. Ali güzel ve düzenli çalışmalarının meyvesini almış ve gitmeyi çok istediği Anadolu lisesini kazanmıştı. Mehmet ise hiçbir liseyi kazanamamış mahallelerindeki meslek lisesine gitmek zorunda kalmıştı. Yaz tatili bitmiş okullar açılmıştı. Artık Mehmet ve Ali aynı okula gitmiyorlar, aynı sırayı paylaşmıyorlardı. Zaman geçtikçe bu ayrılık onların arasına mesafe koymuş artık daha az görüşebiliyorlarmış. Böyle böyle istemeden de olsa bir süre sonra birbirinden kopmak zorunda kalmışlardı. Ali okulun ilk yıllarında başarılı bir öğrenci olarak devam ederken ilerleyen zamanlarda farklı arkadaş ortamlarına girmeye başlayıp okulunu ve ders çalışmayı geri plana atmaya başlamıştı. Okul yerine dışarıda vakit geçirmek, ders çalışmak yerine arkadaşlarıyla birlikte olmak ona daha eğlenceli gelmeye başlamıştı. Hal böyle olunca Ali'nin okulda devamsızlığı artmaya başlayıp, derslerindeki başarısı da azalmıştı. Mehmet ise tam tersi bir hale bürünüp okulda derslerine daha çok sarılan, boş zamanlarında dershaneye gidip üniversiteye yönelik çalışmalar yapan bir genç olmuştu. Üniversite sınavı zamanı geldiğinde bu sefer işler tersine dönmüştü. Ali yanlış arkadaşlıkların kurbanı olup hiçbir yeri kazanamazken, Mehmet ise uzun süredir çalıştığı hedeflediği çok istediği askeri okula gitmeye hak kazanmıştı. Ali artık okuma fikrini tamamen aklından çıkartıp orda burada günlük işlere giderken Mehmet ise askeri okulu bitirip başarılı bir pilot olmuştu. Yıllar sonra bu iki arkadaşın yolu bir oto yıkamacısında kesişmişti. Son model arabasını yıkamacıya getiren Mehmet karşısında oto yıkamacısı olarak Ali'yi görünce hem çok şaşırmış hem de uzun zaman sonra onu gördüğü için çok sevinmişti. Birbirini kucaklayan bu iki arkadaştan Ali, Mehmet'in pilot olduğunu duyunca çok şaşırmış ve ilkokul, ortaokul yıllarında seni ders çalışmaya zorlarken lisede ben ders çalışmaktan koştum oradan oraya sürüklenir hale geldim ve sonuç bu. Ben okumadığım için, ders çalışmaktan ve geleceğimden vazgeçtiğim için arkadaşımın arabasını yıkayan bir insan oldum. Elbette yıkamacı olmak utanılacak ayıp bir şey değil. Ancak ben bu kadar başarılı bir öğrenciyken yanlış arkadaşlar edinmek ve okulu dersleri boşlayarak kendi geleceğimi ellerimle yıkmak beni bugün daha çok üzdü. Keşke bende senin gibi okumayı tercih edip güzel bir meslek sahibi olup çok daha güzel yerlere gelebilseydim diyerek dert yandı. İki arkadaş uzun uzun konuşup dertleştiler. Bir taraftan da işini yapan Ali'yi bu şekilde görmek Mehmet'i çok üzmüştü. Ali'nin ilkokul, ortaokul zamanlarındaki çalışkan hallerini hatırlamıştı o zamanlar çok çalışkan olup kendisine de çalışması için uyarılarda bulunan arkadaşı şu an arabasını yıkıyordu. Keşke onunla daha iyi yerlerde daha farklı şekilde karşılaşmış olsaydık diye geçirdi içinden. Ali işini bitirmişti. Birbirlerini görmek iki arkadaşta da çok iyi gelmişti. Buruk bir sevinçle vedalaşıp ayrılmışlardı.

Sonuç olarak okumak, öğrenmek hayatımızın her anında güzeldir. Ancak bunun ne kadar erken farkına varıp çalışmaya başlarsak o kadar iyi bir geleceğe sahip olabiliriz. Eğer geç kalmış olursak ileride pişmanlıklarla karşı karşıya kalabiliriz. Başarılı olmak için çalışmanın yanı sıra aynı zamanda birlikte vakit geçirdiğimiz arkadaşlarımıza da dikkat etmeliyiz. Bazen seçtiğimiz arkadaşlarımız bizim başarımızı ve geleceğimizi olumsuz yönde etkileyebilir. Bize zarar veren geleceğimizi tehlikeye atan arkadaşlıkları bitirmek bazen bizim için en iyisi olabilir...

DORUK OCAK (7 H)

ZAMAN KAPISI: KAYBOLAN ANILAR

Bir zamanlar, küçük bir kasaba vardı. Adı Efsunlu Vadisi'ydi. Bu vadi, sıradan gibi görünen, ancak içinde bir sır barındıran bir yerdi. Alex, bu kasabada yaşayan sıradan bir ortaokul öğrencisiydi. Bir gün, eski bir kitapçıda dolaşırken, tozlu rafların arasında gizemli bir kitap buldu: "Zaman Kapısı." Kitabı açtığına, sayfalar arasında kaybolmuş bir rüzgarın esintisini hissetti. Birdenbire, Efsunlu Vadisi'nin sakin sokaklarından uzaklaşmış, antik bir geçmişin ortasında buldu kendini. Kitabın sayfaları arasında bir kapı keşfetti, bu kapı zamanın içinde yolculuk yapmayı mümkün kılıyordu. Alex, bu gizemli kapıyı kullanmaya başladıkça, zamanın akışında değişiklikler meydana gelmeye başladı. Fakat bir gün, en yakın arkadaşı Emma'nın anıları kayboldu. Alex, Zaman Kapısı'nın onun sorumluluğunu taşıdığını fark etti. Emma'nın kaybolan anılarını geri getirmek için cesurca bir karar aldı.

Her kapının ardında farklı bir zaman dilimi vardı. Alex, Mısır piramitlerinin inşasına tanıklık etti, Orta Çağ'da bir şövalye ile dostluk kurdu ve gelecekte bir bilim insanının icatlarına şahit oldu. Her yolculuk, Alex'e yeni beceriler kazandırdı ve Zaman Kapısı'nın gücünü anlamasına yardımcı oldu. Ancak, her geçen gün Emma'nın anıları daha da silikleşiyordu. Alex, zamanın dengesini koruma sorumluluğunu hissettiği bu macerada, kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Sonunda, Zaman Kapısı'nın gücünü kullanarak, kaybolan anıları geri getirmeyi başardı. Efsunlu Vadisi'ne döndüğünde, kasaba artık eskisi gibi değildi. Ancak Alex, kazandığı bilgelik ve dostluklarıyla birlikte, zamanın değerini anlamıştı. O artık bir kahramandı; sadece Efsunlu Vadisi'nin değil, aynı zamanda zamanın koruyucusu olarak da biliniyordu. Ve bu, Alex'in Zaman Kapısı aracılığıyla yaşadığı büyü ve öğretici maceranın sadece bir başlangıcıydı.

Alex, Zaman Kapısı'nın gücünü kullanarak, zamanın dengesini korumak için amansız bir mücadeleye girişmişti. Emma'nın kaybolan anılarını geri getirmek için farklı zaman dilimlerinde birçok macera yaşadı. Ancak, her yolculuk yeni zorluklarla doluydu. Bir gün, Alex, zamanın derinliklerinde unutulmuş bir şehir keşfetti. Bu gizemli şehir, kaybolan anıların anahtarı olabilirdi. Ancak, şehirde karşılaştığı tuzaklar ve gizemler, onu büyük bir sınavdan geçirmeye yetiyordu. Emma'nın anılarına ulaşmak için her türlü zorluğa göğüs germeye hazır olan Alex, şehrin labirentlerinde ilerledikçe, geçmişin karanlık sırlarını da açığa çıkarıyordu. Ancak, her adımında, Zaman Kapısı'nın gücüne olan inancını sorguluyordu. Sonunda, Alex, Emma'nın kaybolan anılarına ulaştı. Ancak, gerçekler ortaya çıktığında, her şeyin sandığı kadar basit olmadığını fark etti. Geçmişle yüzleşmek, sadece kaybolan anıları değil, aynı zamanda kendi karanlık sırlarını da gün yüzüne çıkarıyordu. Alex, Emma'nın anılarını geri getirmenin yanı sıra, kendi içindeki karanlığı da yenmek zorundaydı. Ancak, dostlarının ve cesaretinin yardımıyla, bu zorlu yolculuğun üstesinden gelmeye kararlıydı. Ve böylece, Alex'in Zaman Kapısı'yla başlayan macerası, kaybolan anıları geri getirerek ve kendi içsel savaşını kazanarak mutlu bir sonla sona erdi. Artık, zamanın dengesini korumanın ve sevdiklerini korumanın ne kadar değerli olduğunu daha iyi anlıyordu.

BERKE SADAK (7-H)

BİR HAYAT HİKAYESİ

Merhaba benim adım Mehmet. 1988 yılında Çayönü köyünde dünyaya geldim. Babam Ahmet 50 yaşında annem Fatma ise 45 yaşındadır. İki tane de erkek kardeşim var bunlar Mert ve Emre. Anadolu'nun güzel bir köyünde küçük bir evde yaşamaktayız. Geçim kaynağımız hayvancılık ve bal üretimidir. Benim de tüm çocuklar gibi hayallerim vardı. Bunların başında gelen ise doktor olmaktı. Köy hayatından bahsetmek gerekirse sabahları erkenden kalkar hayvanların bakımını yaptıktan sonra ailecek kahvaltımızı yapar kovanları kontrole giderdik. Hayatımızın iş kısmı sürekli böyle devam ederdi. Bununla birlikte evimizin çobanı bendim. Çobanlıkta çok zorlandığım zamanlarım oldu. Yağmurlarda çok ıslandım

çok üşüdüm.Okul hayatıma gelecek olursak ilkokulumu köy okulunda okuduktan sonra ortaokulumu ilçe mektebinde okudum.Okulumda çok azimli bir öğrenciydim.Okul ile birlikte çobanlığıma da devam ediyordum.Bu şekilde okul ve köy hayatım devam etti ve lise çağı gelmişti.Yatılı lise sınavlarına girmiştım.Yüksek bir puanla ilimizdeki yatılı liseye yerleştim.Lise hayatım yeni bir dönemdi. Hem gençliğe adımımı atmıştım hem de hayalim olan doktorluk mesleğini düşünmeye başlamıştım. Yatılı lisemden bahsedecek olursak, yemek ve yatma saatlerimiz vardı. Derslerimize gerek öğretmenlerimiz gerekse biz öğrenciler çok önem veriyorduk. Yakın arkadaşlıklar ve dostluklar edinmiştim.Yeri geldiğinde parasız kalmıştım ve arkadaşlarımdan yardım istemeye çekinmişim.Arkadaşlarımda beni gibi köylerde doğup büyümüşlerdi.Şehrin gürültüsü ve trafiği bize çok garip geliyordu.Hafta sonları kısa gezmelerden sonra tekrar yatılı lisemize geri dönüyorduk.Bu ve benzeri işlerle günler geçmişti.Ailemle çok hasret kalmış ve özlemiştim. Birinci senem bitmişti. Köyüm ve ailem burnumda tütüyordu.Artık köy yolu gözükmişti.Köyüme gidiyordum artık.Büyük bir hasretle ve sevgiyle ailemle buluşmuştum.Arkadaşlarımla akrabalarımla buluşup çok mutlu olmuştum.Köy hayatına uzak olmadığım için birkaç gün içinde köy işlerine koyulmuştum tekrar aileme yardım ediyordum.Çobanlık yapıp hayvanlara bakıp tarla işlerine gidiyordum.Babama arı kovanlarının bakımında eşlik ediyordum.Yaz tatilimi bu şekilde geçiriyordum.Derken tatil günleri bitiyor okul vaktim yaklaşıyordu artık.Annem yatılı okulda yemem için ekmekler börekler yapmaya başlamıştı.Babam ise az da olsa yeni kıyafetler alıp valizimi hazırlamaktaydı.Artık ayrılık vakti gelmiş yatılı lise için şehir yolunu tutmuştum.Diğer köylü insanlarla birlikte şehre giden minibüse binmiştik.Yolda değişik hikayelerle birlikte yeni arkadaşlıklar edinerek şehre vardık.Kısa bir gezintiden sonra liseme vardım.Arkadaşlarımla görüşüp onlarla da hasret giderdik,herkes tatilinin nasıl geçtiğini anlattı.En yakın arkadaşım olan yakın köylüm Hasan ile çokça dertleşip sohbetlerde etmiştik.Lise yıllarım okul ve yazın köye gitmekle ve yazın köyde çobanlık yapmakla geçiyordu.Seneler bir bir geçmişti ve üniversite hayallerimiz önümüzde ve zihnimizde artık yer etmeye başlamıştı.Benim olsun diğer arkadaşlarımla olsun herkesin bir hayali ve hedefi vardı.Lisenin son senesine gelmişim ve hem okulum bitecekti hem de üniversite sınavlarına girecektim.Geride bıraktığım hatıralarla ve arkadaşlıklarla birlikte yatılı lisemi bitirerek köyümün yolunu tutacaktım.Son senem olduğu için birçok arkadaşımınla beraber gece yarılara kadar ders çalışmıştık hatta sabahlara kadar sorular çözmüştük.

Köyüme vardığımda arkamda lise hayatımı ha. Yakın bir zamanda üniversite sınavlarına girecektim. Biraz kafamın rahatlaması amacıyla arkadaşlarımla köyümüzün dağlarını gezer çobanlara eşlik ederdim.Yakın köylüm ve lise arkadaşım Hasan ile buluşup sohbetler ederdim.

Ve o gün gelmişti, ilçemiz ortaokulunda üniversite sınavına girmiştım. Ben ve birçok sınava giren genç hayalleri için sınavda ter dökmeye başlamıştı. Benim sınavım iyi geçmişti. Sınav çıkışında üzgün olan ve hatta ağlayan insanlar görmüştüm. Sınav düşüncesine kısa bir ara vererek tekrar köyüme ve köy hayatıma geri dönmüştüm. Babam bu sene mahsulün az olacağını söylemişti. Babam ,ben ve iki kardeşim işlere yoğunluk vermiştik. Kardeşlerim yakın köylere ırgat giderken ben ise hem kendi köyümde hem de diğer köylerde çoban olarak gitmekteydim.

Derken sınav sonuçları açıklanmıştı. İlçeye sonuçları öğrenmek için beş altı arkadaş inmiştik. Heyecanlıydım ve az da olsa korkum vardı. Herkes tek tek bakmıştı kimi arkadaşım çok mutlu kimisi ise üzüntülü ve mutsuzdu. Bana sıra gelmişti. Ekranı ismim girilmişti ve puanımı gördüğümde sevinçten uçmuştum. İstedğim ve beklediğim puanları almıştım. O kadar mutluydum ki köyüme yürüyerek giymiştım. Çünkü doktor olacaktım; çok istediğim doktorluğu. Köyüme gelmişim ailemle sonuçları paylaştım. Annem sevinçten ağlamıştı. Babam da mağrurlanıp gözleri dolmuştu. O kadar değişik duygularla uyuduktan sonra sabahleyin çevre köylerden birine çoban olarak gitmişti. Çok çalışmamız lazımdı evin geçimi kardeşlerimin okul hayatı ve kendim...

Öğretmenlerimle konuşup, tercih yapma zamanı gelmişti. Memleketimin dört bir yanı beni bekliyor bende oraları hayal ediyordum, İstanbul,Ankara,İzmir...

Tercih yapıp köyüme geri dönmüştüm. İçimde farklı duygularla hayvanları olatmaya devam ediyor vakit buldukça da kendi işlerimize anneme ve babama yardım ediyordum. İki kardeşimde sürekli çalışıyor yazı dolu geçirip kışın rahat etmek için boş durmuyorduk. Ailemle kasabaya indiğim bir gündü. Orada tercih sonuçlarının açıklandığını duymuştum. Hiç vakit kaybetmeden annem ve babamla birlikte bir kırtasiye dükkanına girmiştik. Kalbimin hızlı atışlarını hissediyordum. Hiç vakit kaybetmeden sonuçlara bakmaya başlamıştık ki ekranda Ankara yazısını görünce hemen dışarı fırlayıp anneme sıkıca sarıldım ve mutluluk gözyaşları dökmeye başlamıştım.

Evet tercihlerimden biri olan Ankara üniversite okuyacağım şehir olmuştu. Artık tıp fakültesi öğrencisiydim ve ülkemin başkentindeydim. Ailemle biraz oturduktan sonra köyümün yolunu mutlu bir şekilde tutmuştu. Zihnimde farklı duygularla ilerliyorduk büyük şehir , ayrılıklar , özlemler...

Kayıt zamanına yakın babamla birlikte Ankara'nın yolunu tutmuştu. Sabahın erken saatlerinde önce kasaba minibüsüne sonra Ankara otobüsüne binmiştik. Benim gibi birkaç kişi de kayıt için otobüsteydi. Onlarla da sohbetler edip Ankara'yı konuşuyorduk. Yolculuk bitmişti. Ankara'daydık. Bilinmeyen büyük bir şehir, kalabalık ve tanıdığın olmadığı bir yer. Taksiyle anlaşarak tıp fakültesi binasına gelmiştik babamla. Az da olsa yoğunluk vardı ve bunlar benim arkadaşlarım olacaktı. Öğlene doğru sıramız gelmişti ve kayıt işlemi başarıyla yapmıştık. Artık tıp fakülteliydim ,hayallerim olmuştu. Babamla kısa bir Ankara turu yapmıştık. Pek bilmesek de önemli yerlerini gezmiştik. Anıtkabir ,Meclis, Kızılay Meydanı. Daha sonra kalacak yurt aramaya başladık. Çiftçi bir aile olarak bütçemize uygun bir yurt bulmalıydık. Babam biraz tedirgin olduğumu anlasa da rahat olmamı bir şekilde beni okutacağını söylüyordu. Bütçemize uygun bir yurt bulmuştuğunda. Bu işi de halledip akşama doğru yola koyulduk.

Tekrar köyüme gidiyordum. Geri gelecektim Ankaya'ya ve fazla zamanım yoktu. Sevinçle köyüme gelmişim birkaç gün içinde hazırlanmıştım ve artık Ankara'ya gidiyorum. Annem ve diğer akrabalarım evimizde toplanmıştı hem hayırlı olsun hem de uğurlamaya. Kasabaya tüm ailemle indim ve artık köyüme aileme veda vakti gelmişti...

Tekrar Ankara'dayım. Zaman kaybetmeden öğrenci yurduna ve odama geçtim. Odamda dört arkadaş kalacaktık .Birkaç gün arayla dört arkadaş bir araya gelmiştik. Tanışıp sohbetler hikayelerimizi paylaştık. Benim gibi köyden gelenler de vardı diğer büyükşehirlerden. Okulumu başladım. Doktorluk mesleği için ilk dersime girdim. Heyecan mutluluk umut ve özlem biraradaydı. Okuduğum bölüm kolay değildi ancak disiplini elden bırakmamalıydım. Günler aylar gelip geçiyordu. Ankara soğumuştü ve kar yağmur görmeye başlamıştık. Köyümle ailemle görüşüyor hepsine işimi,okulumu ve Ankara'yı anlatıyordum. Birinci senemin sonuna gelmişim. Köyümü ailemi çok özlemişim. Oda arkadaşlarımdan çok iyi anlaşıyordum onlarada alışmıştım artık.

Yaz mevsimi gelmişti artık ufaktan tatil hevesi sarmıştı içimi. Köyüme gidecektim. Herkesi çok özlemişim. Ailemi , arkadaşlarımla, hatta çobanlığı bile. Güzel bir yaz sabahı kasabaya indim. Kardeşlerim beni karşılamaya gelmişti. Birlikte köye çıkmıştık. Annem ve babamla hasretle kucaklaştık Uzunca sohbetlerden sonra köye geziye çıkmıştım. Akraba, komşular ve arkadaşlarımla buluşmuştu. Onlar ile okulumu ve Ankara'yı konuşuyordum. Köyde ilk günüm böyle geçmişti. Ertesi gün aynı mazideki gibi ailemle işe koyuldum. Gerek tarlaya gerek kovanlara gidiyordum. Günler sonra kardeşimle birlikte yine hayvan olatmaya gitmişim. Hem de keyif alarak. Bir yaz dönemi daha geride kalacaktı. Köyümüzde gezmeler yapıyordum yaylalara çıkıyor sularında yüzüyordum. Her taraf yeşil her taraf çiçek...

Artık okul yolu gözüküyordu. Mutlu ve huzurlu bir şekilde Ankara'ya dönüyordum. İkinci sınıf öğrencisiydim ve artık mesleki eğitimlerim yoğunlaşmaktaydı. Bunlarla birlikte tıp öğrencileri olarak staj uygulamalarına katılıyor sağlık kuruluşlarında kısa da olsa görev yapıyorduk. Derslerime ağırlık vererek günleri bitiriyor zamanı geride bırakıyordum. İnsanlara yardım edeceğim günü iple çekiyordum. Özellikle köylü milletine. Çünkü onların temiz yürekliliği her zaman benliğimdeydi benim. Öğrencilik yıllarım okul ve köy arasında gidip gelmişti. Sınıflarımı başarıyla tek tek bitirmeye ve mezun olmama yani doktor olmama az kalmıştı.

Ailemi mezuniyetime çağırmıştım. Yakın bir zamanda doktor olacaktım. Hayalim gerçekleşecekti. Ailem köyümden gelmişti. Annem babam ve kardeşlerim çok ama çok mutluydum. Diplomamı alacaktım ve ilk görev yerinde mesleğimi yapacaktım. Mezuniyetim yaklaştıkça oda arkadaşlarımla da vedalaşmaya hazırlanıyordum. Çanakkale'den Mustafa , Sivas'tan Hakan ve Şanlıurfa'dan İbrahim... Hepsiyile iyi günlerimiz oldu. Dört sene beraber vakit geçirip yedik içtik unutmuyacaktım arkadaşlarımı. Mezuniyet günüm gelmişti. Diplomamı büyük bir gururla almıştım ve tabiki yanımda ailemle. Uzunca bir vedadan sonra Ankara'yı fakültemi ve arkadaşlarımı artık geride bırakmıştım.

Ailemle birlikte doğduğum köyüme doktor olarak geri dönüyordum. Mutluydum gururluydum huzur doluydum. Köye vardığımda büyüklerimi ziyaret etmişim. Dualarını alıp gönülleri memnun etmişim. Köyümde belki de son günlerimdi. Derken görev yazım elime ulaşmıştı. Ülkemin şirin mi şirin bir sahil kasabasına sağlık ocağı hekimi olarak atanmıştım.

Vakit kaybetmeden ilk görev yerim için yola çıktım. Görev yerimi görüp kalacak bir yer bulup köyüme tekrar geri gelip birkaç malzeme ve kıyafetten sonra işime başlayacaktım. Güzel küçük bir kasaba burası hem turistik hem de tarihi bir yerd burası. Sağlık ocağı çalışanlarıyla tek tek tanışmıştım. Ev konusunda da bana yardımcı oldular ve şimdilik bana yetecek kadar bir ev tutmuşum. Eşyalarımı ve kıyafetlerimi yerleştirmişim. İnsanları çok sıcaktı çok hoşgörülüydü. Beni de çok sevmişlerdi. Daha göreve başlamadan amcalar teyzeler edinmişim.

Köyüme dönmüştüm. Gerekli eşyalarımı hazırlamıştım ve ertesi sabah yola çıkacaktım. Anneme babama emekleri için çok teşekkür edip ellerini öptüm kardeşlerimle de vedalaşmıştım. Anneme ve babama sizleride yanıma alacağım demiştim. O güzel sahil kasabası artık beni bekliyordu. İlk işim ve hayalim olan doktorluğa resmen başlıyordum.

Evet BEN DOKTOR AHMET. Köylerde doğup büyüyen ırgatlık yapan çobanlık yapan Ahmet. Zor bir yaşamdan yokluk hayatından azmi isteği ve iyiliği elden bırakmadan okudum ve doktor oldum. Artık hasta bakmaya insanları iyileştirmeye başladım.

İnsan kendinden eminse başarı kaçınılmazdır ve hayattaki en büyük zenginlikte sevgidir. İnsan sevgisi canlı sevgisi, hayat sevgisi...

5-C AYBÜKE KARAMAN

GİZEMLİ KILIÇ

Bir gün dünyaya bir göktaşı çarptı. Küçük olduğu için dünyaya zarar vermedi ama kötü bir özelliği vardı. Sonraki gün ormandaki hayvanlar uyandıklarında bir gariplik fark ettiler. Resmen sadece geri geri hareket edebiliyorlardı. Hayvanlar çok telaşlandı. Kuşlar uçmaya çalışıyor, zürafalar etrafta koşuşturuyorlardı. Kısacası her hayvan çok telaşlıydı. Bir süre sonra şu göktaşını fark ettiler. Sonra sadece geri geri hareket edebilmelerinin bu göktaşından kaynaklı olduğunu düşündüler. Bunu bilge kaplumbağaya sormaya karar verdiler.

Bilge kaplumbağanın evinin kapısını çalmaya geri geri zar zor gittiler. Kapıyı çaldılar. Kaplumbağa kapıyı bir süre sonra açtı. Ona olaylarla ilgili bir bilgisi olup olmadığını sordular. Kaplumbağa “Evet, var. Bir kitapta olayların sebebini anlamamızı sağlayabilecek bir kısım var.” dedi. Sonra kitabın o kısmını açtılar. Kitapta bu göktaşının benzerinin daha önce dünyaya çarptığı ve yok edilmezse her canlının sadece geri geri hareket edebileceği yazıyordu. Bu göktaşını da sadece bir kılıcın yok edebileceği yazıyordu. Kitapta daha önce göktaşını yok eden bir kişinin kılıcı kuzey kutbunda bir mağaraya bıraktığı yazıyordu. Mağara kuzey kutbunun en orta kısmında bulunuyordu. Ama o kılıcı almak için bir grup hayvanın onu bulmaya gitmesi gerekiyordu.

Bir papağan, bir zürafa, bir kaplan ve bir tavşan gönüllü oldu. Hazırlıklar yapıldı ve hemen yola çıktılar. Hava çok sıcaktı ama gidecekleri yer çok soğuktu. Saatlerce geri geri hareket ederek yürüdüler. Yolda dinlenmek için bir mağaraya girdiler. Ama mağaranın girişi bir anda taşlarla kapandı ve hayvanlar içeride kaldı. Bunun sebebini kimse bilmiyordu. Hayvanlar günlerce mağarada kaldılar. Hayvanlar geri dönmeyince ormandaki bir grup kurt ve tilkiyi onları bulmaları için yolladılar. Onlar da bir çok engelle karşılaştılar. Bir mağaranın önünden geçerken mağaranın içinden sesler duymaya başladılar. Sonra zorlukla taşları kaldırdılar ve arkadaşlarını gördüler. Ama tavşan aralarında yoktu. Hiç kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Sonra mağaradan çıkıp yollarına devam ettiler. Ama onları bekleyen tek zorluk bu değildi. Geri geri yürürlerken biranda aşağıya düştüler. Bunların birinin hazırladığı tuzaklar olduğunu düşünüyorlardı. Çukur çok derindi. O çukurda 2 gün kaldılar. Yemekleri bitti ve hemen oradan çıkmaları gerekiyordu. Nasıl çıkacaklarını düşünmeye başladılar. Bir süre sonra kaplanın aklına bir fikir geldi. Herkes zürafaya tırmanıp oradan çıkacaktı. Hepsi çıktı ancak zürafa çıkamadı. Ona bir ağaç parçası uzattılar ve zürafa oradan çıktı ve yollarına devam ettiler. Kuzey kutbuna yaklaştıkları için hava soğumaya başladı. Kalın kıyafetlerini giydiler ve yola devam ettiler. Ancak tavşanın kaybolması hala bir gizemdi. Papağan geri geri uçarak önlerinden gidiyordu. Sonunda kutuplara ulaşmayı başardılar ama önlerinde kocaman bir göl vardı. Bu onlara çok zaman kaybettirdi çünkü köprü yapmak için odun almaya ormana gitmeleri gerekiyordu. Uzun uğraşlardan sonra köprüyü zorla bitirdiler. Üstelik hala geri geri gidiyorlardı. Köprüden karşıya geçtiler ve yürümeye devam ettiler. Sonunda mağarayı buldular. Ama mağaranın önünde kutup ayıları vardı. Onlar resmen mağarayı koruyor gibiydi. Ama kutup ayıları geri geri hareket etmiyordu. Yanlarına yaklaşmaya çalıştılar ancak kutup ayıları mağaraya yaklaşmalarına izin vermedi. Sonra onların peşlerine düştüler. Hepsi ayrı yerlere kaçtı. Biri zebraı diğeri zürafayı kovaladı. Kaplan mağaranın girişine yöneldi ve mağaraya girdi. Mağara çok karanlıktı. Kaplan meşale çıkardı. Dışarıdan diğerlerinin sesleri geliyordu. Bir süre sonra, parlak bir şey gördü. Evet orada buzun arkasındaydı kılıç. Buzu zorla kırdı. Sonra kılıcı aldı ama mağaranın girişinde onu biri bekliyordu. Tavşan. Kaplan ona nerede olduğunu sordu. Tavşan her şeyi anlattı. Onun göktaşının dünyaya çarpmasını sağlayan kişilerin casusu olduğunu ve göktaşının onları etkilemediğini de öğrendi. Tavşan ondan kılıcı istedi. Ama kaplan vermedi ve mağaradan kaçtı. Diğerlerini çağırdı ve kaçmaya başladılar. Onları zorla atlatmayı başardılar. Uzun süre yol aldılar. Karşılarına engel de çıkmıyordu. 4 gün sonra karşılarına yine o ayılar çıktı ama hemen atlattılar. Uzun süre daha geri geri ilerlediler. Sonunda ormanlarına vardılar. Önce diğerlerine tavşanın casus olduğunu haber verdiler. Sonra kaplan kılıcı aldı ve göktaşını parçaladı.

Şimdi herkes normal ilerliyordu. Tavşanın da içinde olduğu bir grup tersine döndü ve geri geri gitmeye başladılar. Buna tüm hayvanlar güldü. Ama gökyüzünde bir şey görmüşlerdi. Uzay gemisi gibi bir şey. Sonra gemiden 2 uzaylı indi şunları söyledi: “Tebrikler meteoru yok etmeyi başardınız.”. Sonra hayvanlar uzaylılara “iyi ama meteor sizi etkiledi mi” dediler. Onlar da “yaydığı sinyaller uzaya kadar ulaştı. Yani evet bizi de etkiledi.” Dediler ve gittiler. Hayvanlar da mutlu mesut yaşadılar.

AHMET MERT MEŞE (5-A)

KAŞIF ASLI'NIN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallarken , diyarın birinde bir zamanlar Aslı adında bir bebek dünyaya geldi. Bu bebek esmer tenli, siyah gözlü ve kahverengi saçlı çok güzel bir bebektir; birde Aslı'nın ablası vardı ve adı Elif'ti.

Elif ve Aslı her zaman bir çatışma içindeydiler çünkü Elif Aslı'yı çok kıskanıyordu ama anneleri ve babaları bu durumdan hiç hoşnut değildiler. Aylar ayları, yıllar yılları kovalarken Elif ve Aslı büyüdüler ve genç kız oldular. Aslı küçüklüğünden beri kaşif olmak istiyordu ve hayallerini gerçekleştirdi, okuyup çok güzel yerlere geldi.

Bir gün Aslı'ya bir görev verilmişti, çok uzak bir yerde çok değerli bir hazine bulacaktı. Çantasını hazırlayıp yola çıktı ama Aslı'nın bir sorunu vardı ablası onu takip ediyordu. Aslı'nın en kritik anında onu yakalayıp bir mağaraya hapsedecekti. Aslı görev yerine ulaşmak için ormanlık alanda başına gelecek tehlikeden habersiz ilerliyordu fakat ablası onu hiç ummadığı bir anda tuzağa düşürüp bayılttı ve Aslı'yı bir mağaraya götürdü, kurtulamaması için mağara'nın girişini taşlarla kapattı. Aslı uyandığında kendini mağarada buldu üstelik mağaranın girişinin kapanmış olduğunu görünce çok korktu ve telaşlı bir şekilde bir an önce bu mağaradan çıkmaya çalışıyordu fakat başarılı olamıyordu, her ne kadar artık başaramayacağını düşünse de umudunu kaybetmemeliydi. Diğer yandan ablası Aslı'nın çantasını da mağarada bırakmıştı çantasını kurcalayan Aslı kendisineen fazla üç günyetecek yiyeceği olduğunu gördü, bir kaç parça çalı ile çantasından çakmağını çıkarıp ateş yaktı ve sakince nasıl bu durumdan kurtulacağını düşünmeye başladı birde ne görsün mağara uzun bir mağaraydı ve derinliklerine doğru patika bir yol vardı bunu gören Aslı bütün dikkatini toplayıp çantasından çıkardığı giysileri yerde bulduğu bir ağaç parçasına sararak kendisine bir meşale yaptı ve çantasını sırtına takıp meşalenin ışığıyla patika yolu yürüyeme başladı uzun bir süre yürüdükten sonra bir çıkış daha olduğunu gördü, büyük bir sevinçle koştu birde ne görsün mağaranın çıkışı ormanın çok yüksek bir yerindeydi ve aşağısı denizdi. Aslı kurtulduğunda hava kararmak üzereydi bu yüzden ateşini sönmemesi için mağaranın çıkışında daha büyük bir ateş yakıp gecenin bitmesini bekleyecekti. Aslı orda uyuya kalmış olacakki güneşin yüzüne vurması ile uyandı. Yoluna devam etmek isteyen Aslı'nın aklına bir anda çantasında ormanın haritası olduğu geldi bunu daha önce niye düşünememişti. Telaşlı bir şekilde çantasını kurcalarken haritanın çantada olmadığını gördü. Fakat aklına bir anda iyi bir fikir geldi eğer mağaranın çıkışından dahada yukarılara doğru tırmanırsa ormanın daha büyük bir alanını görebileceğininve bunun yönünü belirlemede kolaylık sağlayacağını düşündü.

Yüksekten ormanı inceleyen Aslı ne görsün ablası Elif ormanda hazineyi bulmak için elinde harita ile dolanıyordu. Aslı ablasının elinde haritayı görünce şaşırmadı çünkü bu hazineden ve haritadan bir tek ablasına bahsetmişti, Elif'in ona zarar vereceğini hiç düşünememişti. Aslı'nın hazineyi ablasının kaçırmamasını engellemesi gerekiyordu. Bir müddet düşünen Aslı önce ablasını gizlice takip etmeye karar verdi çünkü hazine'nin yerini gösteren harita ablasındaydı.

Elif elindeki harita ile olaklardan habersiz hazineyi buldu ve onu daha sonra denize atmak için ormanın kıyısına götürdü. Tam hazineyi uçurumdan yuvarlayacaktı ki Aslı ona yapma! Diye seslendi, çünkü o hazinedeki eşyalar tarihe dair fikirler verebilecekti.

Elif çok sinirli bir şekilde hazineyi aşağı atacağını ve Aslı'nın başarısız olmasını istediği için bunu yaptığını söyledi. Aslı ablası ile olan çatışmalarının çocukluk yıllarında kaldığını düşündüğü için Elif'in söylediklerine çok şaşırıldı. Ablasına neden böyle yaptığını sordu ve onu çok sevdiğini söyledi bunu duyan Elif duygulandı fakat önce kardeşine inanmak istemese de onu sevdiğini söylemesi çok hoşuna gitmişti. Aslı ablasına yaptığı şeyin çok büyük bir yanlış olduğunu eğer kendisine yardım ederse beraber çok güzel bir başarıya ulaşacaklarını ve kendini affettirme şansı olduğunu söyleyince Elif ağlayarak kardeşine koştu ve onu affetmesini istedi.

Daha sonra iki kardeş birlikte çalışıp hazineyi müzeye teslim edip mutlu mesut bir şekilde aileleri ile yaşadılar ve bundan sonraki tüm maceralara iki kardeş birlikte atıldılar, hep birlikte hareket etmeleri ve sürekli birbirlerine yardım etmelerinden dolayı ömürleri boyunca hep başarılı oldular ve herkese gösterdiler ki yardımlaşmak ve birlik olmak her zaman başarı getirirdi.

Değerli okurum sen sen ol kimse ile düşmanlık yapma her zaman barışçıl ve yardımsever ol !...
Gökten üç elma düşmüş biri anlatanın biri dinleyenin biri de tüm iyi insanların başına.

ZEYNEP SUDE ÇINAR (5-A)

AİLE NEDİR?

İnsanların bir arada yaşamaya başlamasıyla toplum oluşur. Toplumun temel taşını da aile meydana getirir .Aile kavramı umumiyette iki kısımda incelenir. Çekirdek aile ve geniş aile olarak.Çekirdek aile anne, baba ve çocuklardan oluşur. Geniş aile çekirdek ailenin yanı sıra dedeler ve ninelerin bir araya gelmesiyle oluşur.

Bir toplumun aile yapısı ,örf ve adetlerimiz , inançları toplumun geleceğinin teminatıdır. Bunun en güzel örneği Türk toplumudur. Ailedeki düzen asırlardır nezih milletimizin bu günlere kadar gelmesini sağlamıştır .

Zaman zaman aile içerisinde aile içerisinde çekişmeler itişmeler olmuşsa da başladığı gibi bitmiştir.İlke olarak toplumun devamlılığı ön plana çıkmıştır.

Bizim toplumumuz aile yapısına çok önem verir . Temel taşımız sevgi ve saygıya dayanır. Büyüklerimiz küçüklere sevgi ve şefkatini gösterir ,bunun karşılığında küçüklere saygı ile karşılıklı bulunur.

Aileler arası yardımlaşmanın da ayrı bir önemi olduğu bizim toplumda görülmektedir. Ortak alanlarda kendini gösterir Düğünlerde , cenazelerimizde ,yol ,okul cami , çeşme gibi öğelerde bir arada olmayı başarırlar .Bu özellik toplumumuzun asırlardır ayakta kalmasını başta gelen faktörlerden

birdir.Bizim aile yapımız yeryüzünde yaşayan bir çok toplulukların gıpta ettikleri , bazı toplulukların da art niyet taşıyarak bu yapımızın bozulması için yıllardır çaba sarf ettikleri aleni bir gerçektir.Moda adı altında bizim örf ve adetlerimiz , inançlarımız sistemimize ters düşen akımları toplum içerisinde sokmuşlardır.Bunun acısını günümüzde sık sık görmekteyiz.İşlenen cinayetler , dağılan yuvalar , başlamadan biten evlilikler, çürümüş , büyük , küçük ilişkileri ortan kaldırılmış sevgi saygı , utanma mevhumunun yok edilmesi , kişisel menfaatlerin önce çıkması , sana ne , bana ne necilik vesaire gibi toplum ve aileyi yok eden unsurların oluşması gibi .Genele bakılınca herkesin terlemeden emek vermeden kolay yoldan varlıklı olma ,lüks bir yaşantıya ulaşmak isteyip kendi kendini aldatması .

Ailenin maddi ve manevi boyutlarına baktığımızda aile yapısının bir özelliği mahremiyettir ,kutsallığı vardır . Yüce İslam dini aileye çok önem vermekte.

Bu yapının korunmasında kadına ve eşlere birçok sorumluluklar , hükümler

koymuştur .

Tarihin derinliklerine baktığımızda toplumlarda aile yapısına ayrı ayrı kategoride önem verilmiştir . Ailede kadın ve erkeğin yeri ve konumu belirlenmiş ona göre hareket ederler .Günümüzde aile yapısı eski dönemlere göre çok farklılık göstermekte .Eskidönemlerde ata erkil , otoriter bir sistem varken şimdi ise daha bir serbestlik hakimdir.

Her ne olursa olsun aile ailedir . İnsanın ailesi kadar güzel bir şey yok

ŞEVVAL CEYRAN (5-A)

BENCİL KRAL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken,ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. Uzak diyarların birinde uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve açık tenli bir kral varmış. Bu kral zenginmiş zengin olmasına ancak çok bencilmiş. Bırakın ülkedeki insanları, sarayın çalışanlarını bile düşünmezmiş. Sadece kendisini düşünen bu kralın adı Cembiz imiş.Cembiz kral sadece kendisini düşününce halkta fakirleşmiş tabii ki. Fakirleşen bu insanlardan biri de Bilge Emiçmiş. Bilge Emiç yaşlı, orta boylu, beyaz saçlı ve ak sakallıymış. Bilge Emiç bu konuyu kral ile konuşmaya karar vermiş. Düşmüş yollara. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda varmış saraya. Saraydaki güvenlikler :

-Neden geldiniz? diye sorunca Bilge Emiç:

-Kral ile görüşmeye geldim, demiş.

Güvenlikler kapının önünden çekilmişler. Bilge Emiç içeri girmiş. Ancak gördükleri karşısında çok şaşırılmış. Koskoca sarayın çalışanları ağızları kulaklarında olmaları gerekirken hepsi çok mutsuzmuş. Bilge Emiç bunu da krala söylemesi gerektiğini düşünmüş. Kralın yanına geldiğinde kral Bilge Emiç'e neden geldiğini sormuş. Bilge Emiç:

-Kralım halk fakirleşiyor. Bu yüzden buralara kadar geldim. Ayrıca çalışanlarınızda mutsuz, lütfen beni dinleyin. Kendinize verdiğiniz kadar bize de değer verin. Kral:

-Çık dışarı! Diye bağırmış.

O gün Bilge Emiç evine gitmiş. Fakat sarayın aşçısı Bilge Emiç ile aynı şeyleri düşünüyormuş. Bu nedenle gece herkes uyurken sarayın hazinesinden bir miktar para çalmış. Tüm halka dağıtarak halkı kalkındırmış.

Siz siz olun hiçbir şey çalmayın. Kral düşününce yaptığının yanlış olduğunu anlamış. Herkes mutlu yaşamış. Gökten üç elma düşmüş. Biri anlatanın, biri dinleyenin, biri de tüm iyi insanların başına.

OKAN MARMARA (5-A)

BÜYÜLÜ SANDIKTAKİ SU

Anneanneniz ya da dedeniz hiç size “BÜYÜLÜ SANDIKTAKİ SU” masalını anlattı mı? Eğer anlatmadılarsa ben anlatıyorum, iyi dinleyin. Önce kahramanlarımızı tanıyalım. Gizem, on iki yaşında, arkadaşları arasında ki en bilge olan ve en çok kitap okuyan. Can, on iki yaşında, arkadaşları arasında da en iyi basketbol oynayan. Emre, on iki yaşında, arkadaşları arasında en iyi futbol oynayan. Ayla, on bir yaşında, arkadaşları arasında da en iyi voleybol oynayan. Son olarak da Karsu oda arkadaşları gibi on iki yaşında, iyi gitar çalar. Kahramanlarımızı tanıdığımızı göre masala başlayalım. Bir sabah herkes uyandı gibi guruba yazdı. Karsu çocukları sahile çağırmişti. Herkes acele bir şekilde sahile gitti, fakat Karsu’yu bulamayınca akıllarına kayalıklar geldi ve hemen kayalıklara gittiler. Kayalıkların altına gittiklerinde Karsu’yu orada yakaladılar, o gün sahilde ve denizde eğlendikten sonra evlerine dağıldılar. Ertesi gün buluşmak için anlaşmışlardı ama Ayla gelemeyecekti çünkü anneannesinin yanına gitmesi gerekiyordu ama diğer herkes gelecekti. Ertesi gün olunca yine sahile gideceklerdi fakat küçük bir sorun vardı bu küçük sorunda Gizem’in ailesinin izin vermemesiydi bunu halledip sahile gelmişlerdi ama Gizem’in ailesi ile birlikte. Daha sonra hep birlikte denize girdiler ama bizimkiler serbest dalış yapabildikleri için suyun altından kayalıklara doğru yüzüp gittiler. Kayalıklara çıktıklarında çok eskimiş ve oldukça kirli bir sandık buldular. Ne olduğunu bilmedikleri için bir bilim adamı olan Murat amcaya yani Gizem’in babasına götürme kararı aldılar, ama Gizem babasının buna aldırış etmeyeceğini düşündüğü için arkadaşlarını bu karardan vazgeçirdi. Daha sonra Can diğer arkadaşlarından gizli kayalıklara gitti ve sandığı kırarak içindeki suya dokundu, sonra ne olsa beğenirsiniz. Can bir anda değişik renkli gazlara maruz kalarak bir kurbağaya dönüştü. Diğerleri de o sırada Can’ı arıyorlardı, Karsu’da kayalıkların önündeydi. Sirtına denizdeyken küçük ve yapış yapış bir şey değince her insanın verdiği tepkinin aynısını verdi. Can konuşa bildiğini fark edince Karsu’ya kendini anlattı. Bu olayı diğer arkadaşlarına anlattıklarında yarın daha detaylı konuşma kararı aldılar. Yarın olunca buluştular bir araştırma yaptılar ve sonucunda bu sandığın büyüdü olduğunu öğrendiler. Ama yine şaşırmadılar çünkü zaten böyle bir olay yaşamak istiyorlardı. Ertesi gün sandığın yanına gittiler. Hepsini araştırmada öğrendiği gibi sandığın üzerine elini koydu, sonrada kayalıkların altında bir girdap oluştu ve hemen çocukları içine çekti. Gözlerini açtıklarında bin yirmi üç yılında olduklarını anladılar. Tam o sırada yanlarından kel ve kötü giyimli bir adam geçiyordu ama başka bir şey bir sorun vardı bu sorunda adamın elinde sandığın olmasıydı. Çocuklar hemen o adamı takip ettiler, bir süre sonra adam evine girdiği için çocuklar evin biraz uzağına pustular. Sabah olunca adam evinden çıktı ve çocuklarda adamın ensesindeydi. Adam elinde sadıkla koskocaman bir şatoya girmişti, çocuklar adamın peşinden şatoya girmişlerdi. Bizimkilerin amacı Can’ı insan haline geri döndürmekti. Çocuklar şatoda dolaşırken yanlışlıkla cadının odasına girdiler sonra cadı o sandığı büyülemek için giyeceği kıyafeti almaya odaya geldi Emre ve Ayla tam o sırada cadıyı yakaladı Karsu cadıyı ikna etti ve hem Can hem de sandık kurtuldu.

MERYEM BÜYÜKYAZICI (5-C)

GERÇEK SEVGİ

Esila uyandı, okula gidecekti. Elini yüzünü yıkayıp kahvaltısını yaptı. Servise bindi, arkadaşlarıyla muhabbet ettikten sonra okulda indi. Sınıfa girdi, ders kitaplarını açtıktan sonra ayaklandı. Sınıf başkanı olduğu için sınıfın sessiz olmasını sağlamak onun göreviydi. "Arkadaşlar sessiz olabilir misiniz?" diyerek arkadaşlarını uyardı. Tekrar yerine oturdu ve öğretmen geldi:

-Günaydın çocuklar , dedi

-Günaydın öğretmenim, dedi bütün sınıf. Öğretmenin elinde birkaç tane tohum vardı.

-Esila, yanına gel, diyerek öğrenen Esila'yı yanına çağırdı.

-Elimdeki tohumları sınıfa dağıt, diyerek Esila'nın tohumları dağıtmasını istedi. Esila tohumları sınıfa dağıttı. Ardından yerine oturdu.

-Çocuklar Esila'nın size dağıtmış olduğu tohumları eve gittiğinizde bir saksıya gömün. Tohumunuzu gömdüğünüz saksıyı güneş gören bir yere koyun, onu her gün sulayın hatta onunla muhabbet bile edin, dedi. Esila parmağını kaldırdı:

-Söyle Esila, dedi öğretmen.

-Neden bizden bitki yetiştirmemizi istiyorsunuz?

-İki ay sonra yetiştireceğiniz bitkiler hakkında konu işleyeceğiz. Bundan dolayı sizden bitki yetiştirmenizi istiyorum

Esila öğretmenin bu sözünden hem yetiştireceği bitkileri iki ay sonra getirileceğini hem de yeni konu için bitki yetiştireceklerini anladı. Aslında Esila buna sevinmişti çünkü kendisi bitkileri yetiştirmeyi çok severdi. Bu yeni konunun hoşuna gideceğini düşündü. Aslında yetiştirdiği bitkilerden birini de götürebilirdi ama o bitki yetiştirmek istiyordu. Sonuçta hobisini gerçekleştiriyordu. Onun sınıfında bitkileri seven iki kız vardı. Biri Esila diğeri de Nehir`di. Esila Nehir`in bitki sevgisine inanmıyordu çünkü onu hiç bitkilere bakarken görmemişti. Fakat Esila okuldaki bitkiler dahil birçok bitkiye bakıyordu. Esila Nehir'in sevip sevmediğini mutluluğundan anlayacaktı. Yanına gidip sordu:

-Nehir ikimizde bitkileri çok seviyoruz. Öğretmenimizin bu isteği beni mutlu etti. Senide mutlu etti mi?

-Aslında bitkileri severim fakat beslemek için zaman bulacağımı sanmıyorum.

-Bence biraz da onlara zaman ayırmalısın onların da birer canlı olduğunu unutmamalısın.

-Bana verdiğin tavsiyeler için teşekkür ederim, tavsiyelerini göz önünde bulunduracağım.

Bu şekilde konuşmayı bitirdiler. Esila bitki yetiştirmek için sabırsızlanıyordu. Eve vardığında tohumu saksıya gömdü saksıyı güneş gören bir yere bıraktı. Günlük planından birkaç dakikasını bitkisine ayırdı. Bu şekilde bitkisiyle daha çok ilgilenebilirdi. Bunun için sabah öğle akşam vakitlerini seçti .Derler ya sayılı günler çabuk geçer diye işte öyle oldu,iki ay hızlı geçti. Bu sürede Esila bitkisini suladı, büyüttü ve muhabbet etti. Okulda hep arkadaşlarına bitkilerini sordu. Bir keresinde yeni konuyu merak edip öğretmene sormuştu ama öğretmen bu konunun sürpriz olmasını istedi. İşte o gün gelmişti. Bitkileri

öğretmene verecekleri gün... Esila bir papatyaya sahipti. Okula servisle gitti. Arkadaşlarının bitkileride çok güzeldi. Ama o en çok Nehir`in bitkisini merak ediyordu. Nehir okula servisle gitmediği için onun bitkisini görememişti. Esila başkan olduğu için "arkadaşlar sessiz olun" diyerek sessizliği sağladı. Tahtaya "ders: Türkçe" yazdı ve konu bölümünü boş bıraktı. Çünkü öğretmene konuyu sorduğunda öğretmen söylememişi. Öğretmen geldi. Herkes ayaklandı.

-Günaydın çocuklar, dedi öğretmen.

-Günaydın öğretmenim, dedi bütün sınıf. Öğretmen masasına doğru gidince sınıf yerine oturdu. Öğretmen çantasından tahta kalemi çıkartıp konu olan yere “ gerçek sevgi” yazdı. Esila merak etti. Bitkinin sevgiyle ne alakası vardı? Öğretmen sırayla bitkilere baktı . Esila o sırada Nehir`in bitkisine baktı. Şaşırılmıştı çünkü bitki solmuştu. Aslında Nehir bitkileri sevmiyor muydu? Esila gidip soracaktı ama öğretmen varken ayağa kalkması ve konuşması sağsızlık olurdu. Esila`nın yanında Buse oturuyordu. Buse Şöyle dedi:

-Esila, Nehir bitkileri sevmiyormuydu? Soluk bir bitki elinde tutuyor, dedi.

-Bende şaşırıldım Buse, dedi Esila. Öğretmen tahtanın yanına gitti.

-Esila ve Nehir yanıma gelin, dedi, Esila ile Nehir öğretmenin yanıma gittiler.

-Efendim öğretmenim, dedi Esila ve Nehir.

-Bana bitkilerinizi gösterin, dedi öğretmen . İkiside sıralarının üstünden bitkilerini alıp öğretmenin yanına geldiler.

-Esila sen bitkini nasıl büyüttüğünü anlat, dedi öğretmen.

-Öğretmenim ben öncelikle tohumumu bir saksıya gömdüm, saksıyı güneş gören bir yer olarak pencerenin önüne bıraktım. Günlük planımdan birkaç dakika sabah öğle akşam olmak üzere ayırdım. Bu dakikalarda bitkimi sulayacak ve onunla ilgilenecektim benim bitkim papatya olarak büyüdü, dedi Esila.

-Peki sen bitkileri seviyor musun Esila? Dedi öğretmen.

-Evet öğretmenim, çok severim. Hatta bize verdiğiniz bitki yetiştirme ödevini ben hevesle yaptım, dedi Esila .

-Peki sen nasıl yetiştirdin Nehir ? diye sordu öğretmen.

-Öğretmenim ben bitkimi yetiştirecek zaman bulamadım bundan dolayı bitkim soldu, dedi Nehir.

-Peki sen bitkileri sever misin Nehir? Diye sordu öğretmen.

-Evet bitkileri severim öğretmenim, dedi Nehir.

-Yerlerinize oturabilirsiniz, dedi öğretmen. Nehir ve Esila yerlerine oturdular. Bitkilerini masada bıraktılar. Öğretmen eline iki bitkiyi de aldı.

-Çocuklar gördüğünüz gibi bitki ödevini yapan iki arkadaşınızın bitkisi. İkiside bitkileri sevdiğini söylüyor sizde bundan bahsetmişlerdir. Esila`nın bitkisi güzel ,solmamış yani bitki ile ilgilenmiş, onunda bir canlı olduğunu hatırlamıştır. Fakat Nehir`in bitkisine baktığımızda bitkisinin kuruve solmuş yani ilgilenmemiş olduğunu görüyoruz. Çocuklar insan sevdiğine ilgi gösterir buna gerçek sevgi denir. Örnek olarak Esila`yı gösterebilirim. Fakat birde sözde sevgi yani sevginin ağızdan çıkan bir kelime olması var. Bu ilgilenmemek değer göstermemek olur. Örnek olarak Nehir`i gösterebiliriz. Nehir`in bize” bitkileri seviyorum” dediğini hatırlıyoruz. Fakat bitkisine bakmaya zaman bulamamış. Esila ise günlük planından birkaç dakikasını bitkisiyle ilgilenmeye ayırmış. Sizde örnek olabilirsiniz seviyorum dediğiniz şeye değer vererek. Ya da sizde örnek değil ördek olabilirsiniz sevgiyi kelime olarak ağızdan çıkararak, seviyorum dediğiniz şeyle ilgilenmeyerek . Bence örnek olun, dedi öğretmen.

Esila bu konudan anlamıştı ki ; sevgi demek ilgilenmek, değer vermek, zaman ayırmaktır.